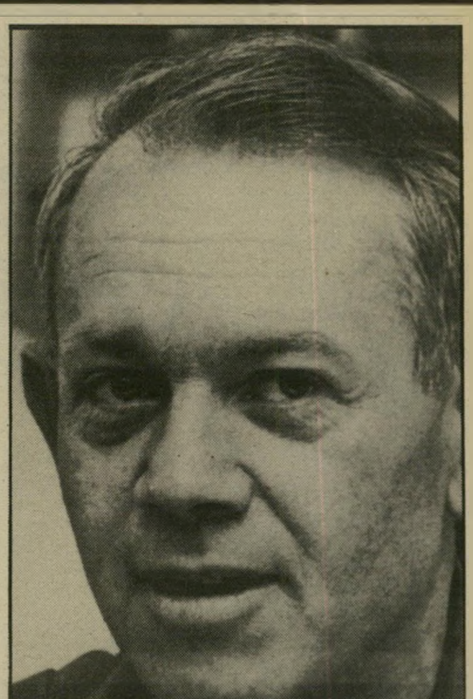

מנחם מרון:

„כלל לא ידעתי אז שהעניין יתפוצץ בעולם!"

בשבוע שעבר צפיתי בתוכנית מבט **שני על עיסקות־הנשק עם איראן, ושמעתי את מנכ"ל מישרד־הביטחון לשעבר, מנחם מרון, אומר לכתב הטלוויזיה הבריטית שישראל לא מכרה מעולם נשק לאיראנים של חומייני. הבנתי מכם שהראיון ניתן לטלוויזיה הבריטית לפני שהתפוצצה פרשת איראן, ולכן לא אמר מרון את מה שחשבו אז שלא צריך לדעת. אבל אחרי שידור** מבט **שני רואיין מרון על־ידי כתבת** על המשמר, **והמשיך לטעון שישראל לא מכרה נשק לאיראן. לא התאפקתי מלשאול אותו האם טעה כשאמר את מה שאמר.**

לא. לא טעיתי. אמרתי שלא היתה מכירה, ואומנם לא היתה מכירה, במובן המקובל של המילה.

● האם מכירה זה לא כשצד אחד נותן סחורה ומקבל תמורתה בסף, כמו שהיה למשל בעיסקת טיל־החוק הישנים, שישראל העבירה לאיראנים וקיבלה תמורתם כסף?

פרשות

מכירה זה כאשר לוקחים מהמחסן סחורה ומעבירים אותה, ובמחסן נשארת פחות סחורה. זה לא קרה כך. במחסנים שלנו לא חסר דבר.

● אתה כל הזמן חוזר על המילה „מחסנים". אילו הטילים לא אוחסנו מלכתחילה במחסני צה"ל, אלא במקום אחר, אז כן היתה מכירה?

לא היתה מכירה במובן המקובל של המילה.

● ובכל זאת, למרות מה שאתה רומז בדבריך הסתומים, ידוע בכל העולם שישראל מכרה נשק לאיראנים.

מה שידוע ברבים זה שישראל עזרה לארצות־הברית. זה מה שאני מוכן להגיד. אם את רוצה לדעת יותר מזה, תקראי בעיון את דוח־טאוור, ויתברר לך שאני אומר אמת. (ראה יומן אישי).

● שאלה אחרונה: בזמן הראיון שנתת לטלוויזיה הבריטית עוד לא ידעת שזמן קצר לאחר מכן תת־פוצץ הפרשה ותיוודע לעולם כולו?

לא ידעתי את זה, אבל ידעתי את כל הפרטים כבר אז.

(דניאלה שמי)

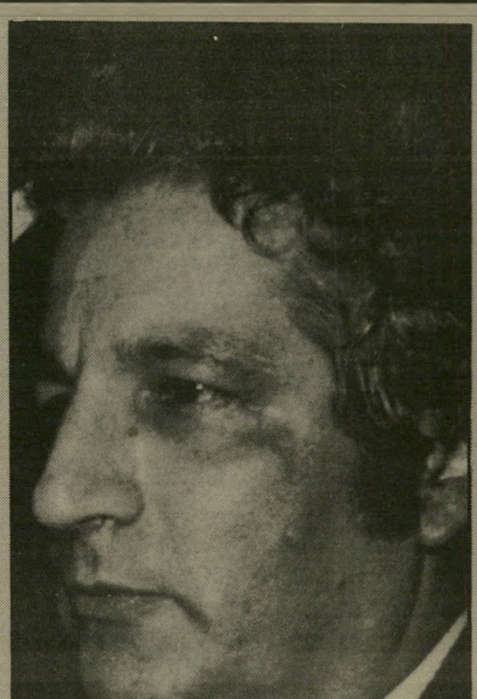

דויד ליבאי:

„'יגור לא דיבר עם שום עיתונאי!"

פרשה רודפת פרשה, וגיבורי הפרשות אינם ששים להיחשף לתיקשורת. תופעה זו גרמה לחץ. הן עליהם והן על העיתונאים. שנשלחו לחשוף אותם בכל מחיר.

אולי זה מה שיצר תופעות כגון הראיון הבלעדי שפורסם

עיתונות

בידיעות אחרונות עם אביאם סלע. הסתבר, כי במסיבת בר־מיצווה אמר כמה מילים סתמיות. או גירסתו של יוסי יגור, המעדיף להתחבא מעיני התיקשורת. זו פורסמה בהארץ ביום השישי, ועל פיה זועם יגור על עורך־הדין רם כספי ועל ראש־השב"כ לשעבר, אברהם שלום, על שסיבכו את ישראל יותר ויותר בפרשת פולארד.

שאלתי את דויד ליבאי, פרקליטו של יגור, שעורר בעצמו סערה, מהי תגובתו על האשמה חמורה שכזאת מפי מרשו.

האמת היא שלא קראתי זאת. אחרי כל הסערה, לקחתי מיספר ימי־חופשה, ופשוט התנזרתי מקריאת עיתונים. מה שאני יכול לומר בביטחה הוא שיוסי יגור לא דיבר — לא לציטוט ולא שלא־לציטוט — עם שום עיתונאי, ושאין בכוונתו לעשות זאת. מה כתוב שהוא אומר?

● על סי מה שכתוב, הוא מעלה האשמות חמורות נגד הצוות שטיפל בפרשה.

אני רק יכול לחזור ולומר: יגור אינו מדבר עם עיתונאים. עכשיו אקרא זאת, ונחשוב כיצד יש להגיב.

● מתי יש בכוונתו של יגור להיחשף לתיקשורת?

כרגע זה לא אקטואלי. בכלל לא אקטואלי! (דפנה ברק)

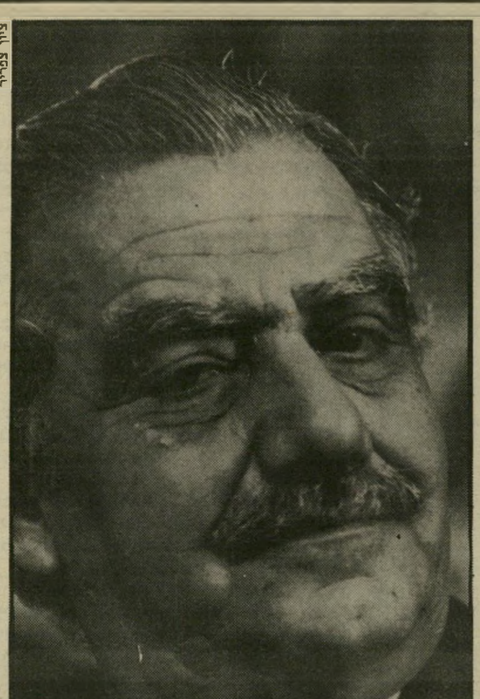

מאיר כהן־אבידוב:

„לא הייתי איש־הקש של שום שר שהוא!"

בכל תחרות או התמודדות יש הסוס השחור. בוועידת־חרות, בשבוע שעבר, היה זה מאיר כהן־אבידוב, סוס־קרבות ותיק מחיפה, שהתמודד עם דויד לוי. כהן־אבידוב אומנם הפסיד, אך צבר אחוזי־תמיכה כה מפתיעים עד שהיה להפתעת הוועידה.

שוחחתי עימו למחרת. כהן־אבידוב, שאך החלים מהת־קף־לב, היה מלווה באשתו, וקרן מאושר.

● גם אתה הופתעת מתוצאות ההתמודדות?

במידה מסויימת — כן. מבין אלה שלא זכו, אני היחיד המקבל איחולי מזל־טוב.

● מה היו ציפיותיך?

מיפלגות

ציפיתי לתמיכה, אבל לא בקנה־מידה כזה. מדוע? כי לא פניתי ולא פעלתי בכלל בעניין. שכבתי בבית אחרי התקף־לב. לקיתי בו לפני ארבעה שבועות. לא דיברתי על ההתמודדות עם אף־אחד. היה לי אסור להתרגש. הוועידה התחילה ב־1 ואילו אני הגעתי ב־3. שמעתי ברדק, ברדיו, שמתקיימת הצבעה.

איזו קבלת־פנים ערכו לי כשנכנסתי לאולם! כולם לחצו את ידי, בירכו אותי על אומץ־ליבי להתמודד עם סגן־ראש־הממשלה.

● הבה ננתח מה קרה כאן: ניתן לפרש זאת כאמון בך, או כאי־אימון בלוי ובשיטה בכלל.

שניהם ביחד: אל תשכחי שבכלל לא רציתי להתמודד. אני סבור שהתפקיד שעליו התמודדנו — סגן יושב־ראש התנועה — מיותר. אבל אם כבר מתמודדים על יתר התפקידים ביוזמתו של לוי, אני קופץ למים. בניגוד לרושם שנוצר לא קיבלתי עידוד או השראה משר זה או אחר. פשוט קמתי שלושה ימים לפני ההתמודדות, טילפנתי למשה קצב והודעתי על מועמדותי.

אשתי ממש נחרדה וקבלה: „אדם במצבך! מה אתה עושה?" ההצבעה היתה אולי נגד מה שקורה בצמרת־התנועה. אבל בניגוד להצהרתו של לוי, לא הייתי איש־קש של אף־אחד!

(דפנה ברק)